

nepopolen. Nekoliko izčrpnjša so opozorila podpisanega v članku, ki je izšel v Primorskih srečanjih II/1978, št. 12, str. 40—44, ko je Marijan Breclj prejel Bevkovo nagrado. Poleg tega priznanja je prejel 1967 tudi Čopovo diplomo.

Ob odhodu Marijana Breclja v Goriški muzej, v katerem je prevzel vodstvo bogate strokovne knjižnice, želimo, da bi njegove ustvarjalne moči še dolgo ne usahnila tudi na torišču naše stroke.

Zoltan Jan

Upokojitev dveh zaslužnih delavcev Univerzitetne knjižnice Maribor

V razmiku enega leta sta bila upokojena zaslužna delavca Univerzitetne knjižnice Maribor knjižničarka Lea Domanjkova in tajnik Dušan Spindler. Njun odhod pomeni za knjižnico slovo od dolgoletnih sodelavcev izbranih delovnih lastnosti in zmožnosti.

Lea Domanjkova je bila dobrih dvajset let, od l. 1958, nadzornica v čitalnici. Iz uglednega rodu biserjanskih Kreftov je prinesla s seboj izredno marljivost, živahnost, humor, domiselnost, jezikovno in pevsko spretnost Prlekov in njihovo sončno radoživost. Z vsemi temi lastnostmi obdarjena se je priljubila ljudem v knjižnici, posebno pa so jo vzljubili bralci, za katere je marsikdaj skrbela po materinsko. Ni jim bila le vestna posrednica knjižničnega gradiva, ni jim bila le na voljo z najrazličnejšimi informacijami, ki so jih pri delu potrebovali, pač pa jim je bila tudi zaupnica v težavah; pomagala jim je z nasveti, jih podžigala pri delu ali jih tolažila v tegobah. Zato so bili zlasti bralci dijaki in študentje povezani z njo, ko so že zapustili razrede in predavalnice. Spominjali so se je s pismi in razglednicami, ko so bili že daleč od knjižnice. Lei Domanjkovi pritiče velik delež pri navezovanju toplih človeških stikov med knjižničarji in bralci, za katere sodijo, da vladajo v Univerzitetni knjižnici v Mariboru.

Njena posebna delovna obveznost, ki jo je opravljala s posebnim žarom, je bilo sestavljanje literarnozgodovinske priročne dokumentacije iz jugoslovanskih leposlovnih revij. Vsa leta je tudi skrbno izdelovala statistična poročila o opravljenem delu v čitalnici in izposojevalnici. Njena dragocena lastnost je bila nenehna pripravljenost na delo. Ni ji bilo odveč potegniti čez delovni čas, če je bilo to knjižnici v prid, prav tako pa je bila zmeraj pripravljena vskočiti, če so

kolegice zbolele ali iz drugih vzrokov niso mogle na delo. S takšnim ravnanjem in nehanjem je neopazno vplivala na okolje, v katerem je živela. V teh vplivih bo še dolgo prisotna v knjižnici.

Dušan Spindler, več kot četrto stoletja tajnik knjižnice (vanjo je prišel v začetku l. 1954), je mož drugačnega kova: natančen organizator, načrtovalec, dosledni izvajalec zamisli, pri tem zagnan in tudi odločen, po drugi plati pa srčno dober do človeka v nesreči.

Zasluge Dušana Spindlerja so predvsem te, da je v četrto stoletja izredno spretno skrbel za gmotno poslovanje knjižnice, ko se je morala prilagajati različnim premenam v gospodarjenju. Posebno je bdel nad knjižnično stavbo, da je bila dobro vzdrževana. Pri tem se je izkazal z izredno domiselnostjo, kadar je knjižnica zašla v prostorsko stisko. Njegovim pobudam se je treba zahvaliti, da je bilo l. 1963 prizidano skladiščno krilo, da so bili prezidani prostori v nove namene, da so bili boljše opremljeni. Pri tem je znal na knjižnico navezovati ljudi, ki so ji pri tem lahko bili v pomoč — gospodarstvenike, tehnike, obrtnike. Težave je mojstril z dokazovanjem, prigovarjanjem in prepričevanjem. Vse te njegove lastnosti so bistveno pripomogle k zamislim in pripravam za novo knjižnično stavbo.

Kot tajnik je znal že kar od prvega obdobja, ko je opravljal ob ravnatelju prof. Janku Glazerju vse upravne posle, organizirati postopoma skupne službe v gibek organizem. Pri tem se je dobro vživel v knjižničarstvo in skladno sodeloval s knjižničarskimi strokovnjaki. Za to je imel tudi dovolj izkušenj, saj je moral v petdesetih in še v šestdestih letih opravljati prenekatere posle, ki jih zdaj delavci po oddelkih. Povrh ga je skrb za jezik izoblikovala v odličnega korespondenta in zapisnikarja. Izreden posluš je pokazal tudi za arhiviranje vsega upravnega gradiva.

Vseskozi je pazil, da bi skupnost knjižnice ne zašla v gmotne težave. Potegoval se je za pravice knjižničnih delavcev, za njihovo nagrajevanje in za reševanje njihovih stanovanjskih problemov. Imel je posluš tudi za osebne težave ljudi v knjižnici; pomagal jim je, kolikor je bilo v njegovi moči.

Dušan Spindler je v veliki meri poskrbel, da je Univerzitetna knjižnica Maribor tretjino svoje dobe delovala v urejenih razmerah. To pa je njegov prispevek, ki ga ne bo pozabila.

Bruno Hartman